

**ЗБОРНИК
ЈЕ ШТАМПАН УЗ ПОДРШКУ
МИНИСТАРСТВА ПРОСВЕТЕ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ**

**Са благословом
Његове Светости
Патријарха српског, Иринеја**

ЗА ИЗДАВАЧЕ
академик Видојко Јовић
Светислав Секулић

УРЕДНИК
Вера Секулић

РЕЦЕНЗЕНТИ
др Миодраг Матицки
Љиљана М. Симић

ЛЕКТОРИ
Зорица Церовић
Милица Живковић

ПРЕЛОМ
Милош Некић

**КУД "АЦА ОБРАДОВИЋ" БАВАНИШТЕ
ОГРАНАК ВУКОВЕ ЗАДУЖБИНЕ
У БАВАНИШТУ**

Дани ћирилице

**З Б О Р Н И К
ДЕЧЈИХ РАДОВА
2009/2010.**

Баваниште 2010.

**Земаљско је за малена царство,
А небеско увек и довека**

ДАНИ ЋИРИЛИЦЕ

Дани ћирилице покренути су у Баваништу пре девет година са жељом да допринесу очувању српске културне баштине, језика и писма, песме и игре, старих заната, обичаја и православне вере. Окосницу манифестације чини конкурс за најбољи литерарни рад, најлепши краснопис, калиграфски рад, вез и рељеф. Тема конкурса мењала се из године у годину. "Колевка" је прошлогодишња, а "Част" и иницијал крстоносног слова "ћ" тема су конкурса за 2010. годину.

До сада је на конкурс учествовало око дванаест хиљада ученика основних и средњих школа, од којих нешто мање од седам хиљада задње две године, из 250 школа из Србије,

Републике Српске, Црне Горе, Македоније, Румуније, Мађарске, Француске, Немачке, Норвешке, Јужне Африке, Аустралије и Америке.

Најбоље, од девет стотина литерарних радова, одабрао је жири у саставу: проф. др Миодраг Матицки, Љиљана М. Симић, уредница, и академик Видојко Јовић. Ликовне радове одабирао је жири у саставу: проф. мр Драган Боснић, проф. мр Васа Доловачки и проф. др Сузана Полић - Радовановић.

Пратећи програми су: колонија керамике, радионице калиграфије и рада на грнчарском колу, изложба радова студената Академије СЦЗ за живопис и конзервацију, изложба најлепших дечјих радова приспелих на конкурс, изложба керамике, као и округли сто на тему "Фолклор данас", у чијем раду је до сада учествовало више од тридесет доктора наука, магистара и студената, међу којима неколико универзитетских професора и научних сарадника.

У програму учествују и фолклорни ансамбли из Србије, заграничја и расејања.

Организатори су КУД "Аца Обрадовић" и Огранак Вукове задужбине у Баваништу, у сарадњи са ОШ "Бора Радић", Црквеном општином, ДВД-ом, Активом жена и другим људима добре воље.

КОЛЕВКА

Милутин Вујић,
ученик четвртог разреда ОШ "Здравко
Јовановић", Поћута,
прва награда

На дедином длану све наше њиве,
Брда изнад маленог села,
Мирис модрих, распуклих шљива
И хлеба топла, бела.

На дедином длану молба небу,
Стада расута по долу,
Сутон дозван гласом фруле
Ситан везак извезен у колу.

На дедином длану мој длан,
Поздравља земљу плодну,
Кроз вене предака крв
Струји за груду родну

Саво Смиљић,
ученик четвртог разреда ОШ "Жарко Зрењанин",
Бока
друга награда

Кад дан се заврши,
месец у тамни сутон заплочи
мама послове посвршава,
тад брата у колевку ставимо,
ја јој у крило седнем,
све се умири, заљуља,
на мамине груди наслони се
моја свилена глава,
чаролија почне:
мамин умилни глас
песмом нас умири и успава.
Пева моја мама...
о колевци од сувога злата,
спомиње пчелице и вилу,
мед, ружу, Јову и свилу...
Успава мајка дечицу милу,
умори се колевка,
задрема и уморна мајка.

Само над постељом нашом,
колевком и домом мојим
стражари Анђео Чувар
до зоре и уранка
њему се уз кандило
свако вече пред спавање
заједно молимо ја и мајка.

Теодора Јанић,
ученица ОШ "Прва војвођанска бригада",
Нови. Сад,
трећа награда

Моја драга колевка,
Постала ми мала!

Поред ње седим млада,
Гледам је и дивим јој се сада!

Сваког дана поред ње пролазим,
Гледам у њој малог брата.

Сада себи кажем:
-Не буди тужна сада ти.
Некада и ти у њој била си!!!

Александар Ристић

ученик IV₂ ОШ "Бора Радић" Баваниште,
трећа награда

Свако живо биће имало је своју колевку и зна шта је то колевка.

Тако сам и ја, као беба, имао своју. У њој сам спавао, јео, растао, плакао и изговарао прве речи. Из ње су ме узимали мама, тата, родбина, комшије, да ме држе и мазе.

Моја колевка била је од плетеног прућа, имала је параван наоколо. По средини је била трака на којој су висиле играчке које сам додиривао својим ручицама. Колевка је имала точкиће, па су ме гурали напред – назад и тако, уз песмицу, лакше успављивали. А то је много лакше него успављивање на рукама.

Међутим, реч колевка може да има више значења. Слушао сам на телевизији кажу: колевка кошарке, колевка неког народа...

Без озира на сваку другу помисао, ја увек за колевку помислим на ону у којој расту, одмарају се и спавају највећа богатства овога света – деца. Јер та колевка је, верујте ми, најлепша и најдрагоценија.

Нађа Јовановић,

ученица четвртог разреда ОШ "Мачевић",

Мачевић, Румунија

похвала

На левој обали Дунава, недалеко од Великог Градишта, са румунске стране, налази се мало српско село – Мачевић.

Ту постоји мала, врло мала, српска школа, са неколико ђака. У тој школи учио је и свештеник Ђока Јовановић. Он је скоро пола века службовао у вашем месту, Баваништу. Надамо се да сте били задовољни његовим радом.

Иако је највећи део живота провео међу вама, овде му је остала колевка.

**Полазници Мале школе ћирилице,
Франкфурт, Немачка**
похвала

Колевка је кревет мали,
У ком бебу чува мајка,
Мали кревет препун снова,
Прва прича, прва бајка.

Из колевке човек расте,
Препун среће и љубави,
Да угледа прве ласте,
Да постане човек прави.

Сања Радуловић

ученица VII₃ ОШ "Бора Радић" Баваниште,
прва награда

Колевка је именица која означава место почетка живота из кога пружамо своје прве погледе и ослушкујемо познате звукове нашег окружења, од кога нас деле танке дрвене летвице веселих и шарених боја.

Она је замена за мамине уморне руке, и љуља нас пред спавање, стварајући осећај лебдења, да лакше утонемо у миран сан.

Колевка је место у коме се осећамо безбедно и сигурно, заштићени од свих опасности које нас вребају, док смо тако мали и тако беспомоћни.

Ту учимо прве покрете прстићима, рукама и ногама. Придижемо се, устајемо, цупкамо, падамо, испадамо и враћамо се. Стотину пута. Потом учимо да пузимо по поду, да се придижемо и правимо кораке по соби, нашој већој колевци. Жеља за новим сазнањима водиће нас по целој кући где ћемо бити сигурни са својом породицом, док не одрастемо и пођемо у школу, још већу колевку, колевку нашег знања, дружења и сазревања.

Ту се осећам међу својим другарицама, друговима и наставницима као птиче добро

ушушкано мајчином пажњом и љубављу. Одњихана у наручју мога Баваништа, међу комшијама, мени драгим људима, пишући и читајући ћирилицу, откривала сам корене мога рода, сазнавала патње и радости мога народа кроз векове, од почетка, од колевке. Из те колевке шири крила наш Ковин, мало даље и Панчево, па Београд и Ужице. У њој је прострта широка војвођанска равница, широка као душа њених људи, у њој жубори плави Дунав, бистри Тамиш, хладна и брза Морава, у њој су се љуљали и одрастали и Вук, и Карађорђе, и Пупин, и Нушић и многи други који су нам живот улепшали и име славом овенчали. И цела моја Србија је колевка.

Али, најдража колевка ми је она дрвена која се налазу у соби моје баке у Гају и у којој све моје лутке чекају да се викендом играм њима.

Анђела Игић,
ученица VI₁ ОШ "Цар Константин" Ниш
друга награда

Колевка се тихо њише.
У њој мало злато спава.
Тихо, тише, тихо, тише.
Тата с мамом разговара.

Тихо, тише, тихо, тише.
Да се злато не пробуди.
Да порасте мало више.
Приви тата маму на груди.

У колевци сунце златно
Обасипа срећом лица.
Мило мама гледа тату.
Мирно спава мезимица.

Милош Ршумовић

ученик VIII₂ ОШ "Мирослав Антић" Жарково,

друга награда

Кад колевка заљуља се,
кућа срећом испуни се.

Стигао је нови члан,
породици срећан дан.

Мајка тепа, срећна сва,
сад детета има два.

Отац пева да се ори,
испуњени сад су двори.

Бака срећна сузе брише,
срећом кућа нек мирише.

Деда гледа из прикрајка,
то је срећа, то је бајка.

И браца се мило смеши,
има њега ко да теши.

Ова кућа нек је вечна,
породица увек срећна.

Лука Булатовић,
ученик VII₂ ОШ "Октоих" Подгорица,
трећа награда

Од свих ствари у старој дједовој кући највише ме привлачи колијевка. Племенито, руком тесано, дрво, остало је глатко и после толико генерација. Волим додир тог углачаног дрвета.

Колијевка од додира изгуби равнотежу, заљуља се и запјева десетинама мајчинских гласова, пуних љубави и њежности. Из у бијело навученог душека се онда проспе мирис огњишта, овчијег млијека и тек испеченог домаћег хљеба. Замирише на тамјан, славску свијећу и препечену ракију, јер се уз њих увијек у весељу наздрављало рођењу. А у нашој кући се често рађало и увијек пјевало.

Зато желим да моји унуци наслиједе ову колијевку, а са њом срећу и заједништво далеких предака.

Јован Мариновић,

ученик петог разреда допунске Школе "Свети Сава" у Јоханесбургу

похвала

Често сам чуо реч колевка и нисам знао шта значи. Кад сам питао маму, она ми је рекла да је то све шта волим кад одем код бабе и деде. Покушао сам да се сетим шта то волим код бабе и деде.

Волим кад идем са дедом на пецање.

Волим да шетам улицама Београда и да свратим у биоскоп да гледам најновије филмове.

Волим када водим своје другаре на плескавицу, волим да гледам "Звезду" на Маракани.

Волим мирис доручка када ми бака спреми, волим када лепо спавам јер је све мирно.

Волим када идем сам у продавницу.

Кад мало размислим листи "шта волим" никад краја.

И мама! Не заборави нашу фамилију и пријатеље!

Е, мама, знам шта је колевка!!!

Колевка, то је Србија, а Србија - то је слобода!!!

Богдана Степановић,
Храм Светог Саве, Хртковци
похвала

Живот је пун растанака, селидби и опроштаја. Оно од чега се најтеже растајемо, јесте колевка. Колевка у српском народу има митско значење.

Она је од искона симбол рађања, одрастања, па најпосле и умирања.

Колевка је оно за чим свако чезне. Без ње смо као прашина у бескрајном универзуму. Она нас уједињује и чува наше национално биће, негује осећање припадања роду. Нема човека на свету који нема колевку. То је богатство доступно свима, само га треба знати поштовати и чувати. Нажалост, људи око мене хуле на своју дедовину, стиде је се, скривају је од других, као нешто ружно. А народ који не поштује своју колевку, не може поштовати ни себе. Хулећи на њу, хуле на себе саме.

О мојој колевци тешко је говорити. Ја ни сама не знам где ми је колевка. Да ли ми је колевка место рођења, или место где су моји преци вековима живели. Колевку мојих предака су уништили зли и безбожни људи, пуни мржње и гнева. Она је нестала. Рат је уништио све оно што је било лепо у њој.

Колевку предака чувају потомци, а њих тамо више нема.

Даница Веселиновић,
ученица II₁ Школе за уметничке занате Шабац,
прва награда

Оно што је главно у животу, оно што нас диже и носи, води и одржава - то је нови живот. Тај нови живот с љубављу и пажњом, као крхку фигуру од најфинијег порцелана, већ првог дана рођења, мајка брижно спушта у колевку. А онда је заљуља тихо и лагано. И тако живот креће. Победи и порази ће се смењивати. Они су саставни део игре. А права мера и једног и другог је одређена количином љубави којом је колевка заљуљана.

Вања Милић,

ученица Средње економске школе, Сомбор
друга награда

По рођењу ту те сместе,
то ти буде цело царство,
око тебе звечке, зеке,
нежни додир мајке, секе.
Певају ти успаванке,
причају ти тихо бајке.

И колевку кад прерастеш
уљуљкан си у свом дому,
око тебе баке, деке,
руке драге, топле, меке,
певају ти дечје песме,
говоре ти шта се не сме.
Нема туге, нема сете,
баш је добро бити дете.

Кад порастеш, све је теже,
кад те први уздах стигне,
кад те прва брига свлада,
у колевку топлу родну,
твоје мисли беже тада.
Љубав отуд што понесеш
и топлину дома свога,
грејаће те кроз све дане
неизвесног пута твога.

Јелена Трудих,
ученица III₂ ПБШ "Димитрије Давидовић",
Земун,
трећа награда

Колевка – дивна направа
у којој дете спокојно спава,
справа што љуљушка и чува,
у којој не пада снег
нити дува.

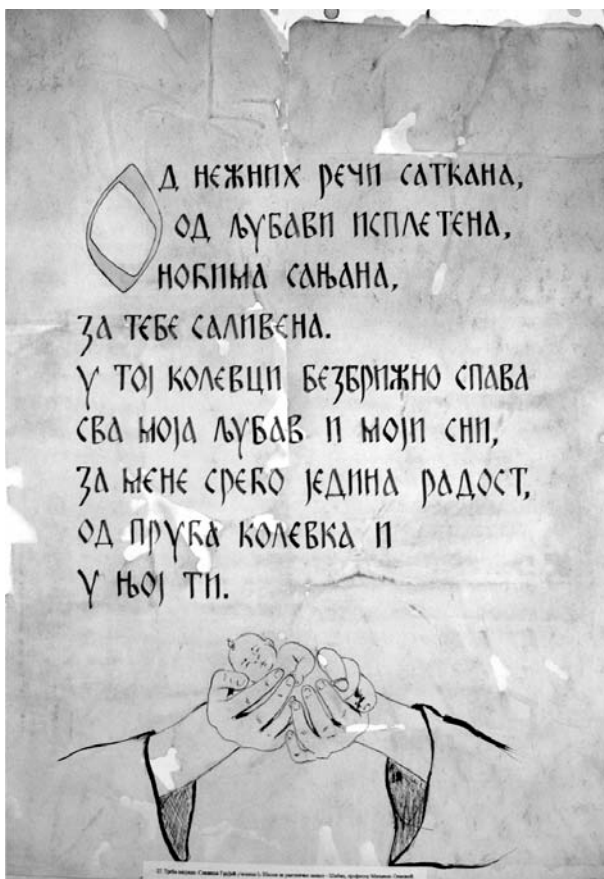
Колевка – породица и кућа моја,
продавница на углу улице,
моја школа у парку преко
и тајна
моје другарице.

Колевка – моја бака на селу
и мој дека,
ливада крај њихове куће
и та у пољу
река.

Колевка – пред дедином кућом ружа,
под трешњом љуљашка моја,
клуба на улици где баке седе
и она дворишна кућа
без броја.

Колевка – моје место и околина,
Колевка – цела отаџбина.

Колевко, кад си све ово,
нек ти је велико
почетно слово!

Катарина Ђурђевић,

ученица П₃ Школе за уметничке занате

Шабац,

похвала

Стојиш или седиш, увек сањаш и добро се сећаш сна.

Одрастао сам у Дому. Уплашен и збуњен, завршавам у полицији, одакле сам добио усвојитеље.

Прелазим праг куће... Грле ме руке старице и кроз кишу суза, покушавам јој видети лице. Потекосе сузе и погледом који ме је у кочијама мисли возио по соби, угледао сам нешто. Потпуно је исто било у мом сну. То је колевка!

Живот је даље текао носећи своје дарове. Престао сам да сањам колевку.

Створио сам породицу и тек тада схватио сан – своје дете сам у њој гајио!

Даница Танацков,
ученица I₅ Хемијско-медицинске школе
Вршац,
похвала

Колевка, и у њој чедо...

Колевка, и у њој снови, изаткани од хиљаду звезда, безброј слатких осмеха и спокојних уздаха.

Она је синоним детињства, окриље среће, љубави и сигурности. И ја се будим сваког јутра у белини и чистоти колевке, моје драге домовине – Србије. Стидљиво помаљам главу и трљам уснуле очи испод њених скута и протежем се, заштићена њеним једрим бедрима, пуним слатких сокова. Како се осећам срећно, спокојно и сигурно у њеном наручју!

Волим њене плодне равнице отежале од златног класја, песму жетелаца у зору, питома виногорја пуна слатких плодова, из којих тече река опојног вина. Како су леви њени воћњаци у пролеће, кад су стабла окречена у

бело, а гране се не виде од цветова и ројева пчела! Мио ми је звук фруле пастира и блејање оваца које пасу по питомим падинама.

Али, моја је Србија и земља бура и буна, смелих и слободних људи. Она је јака, опстала је након мучних и херојских борби кроз векове. Крварила је у Косовском боју, као и шест векова касније, када су јој тело разарале уранијумске бомбе. Ми, деца, били смо немоћни у том лудилу људског јада и лицемерја.

Остали смо уз њу. Уживамо у њеној лепоти, у причама предака, клањамо се сенама јунака, поносни на наше корене.

Ч А С Т

Марко Жунац,
ученик другог разреда ОШ "Жарко Зрењанин"
Бока,
прва награда

Басма

"Басма је велика река,"
рекла је маја баба. По мисли
сам прво како велика
река када има само четри
слова. Баба је наставила
да ми прича...

Басма се не може кривити,
нити додети. Она се
заслушаје или искашаје
вредни рецити, или одго-
сам према другим мудрима.
Заслуша сам похвалу бабе
мудре речи исхватамо да ми
је басма што сам одличан ђак
своје школе, што сам свагда
като или не и басма ми је
што ће мој рецити
ка четри
"Дани ћирилице."

Јована Гађан,
ученица другог разреда ОШ "Жарко
Зрењанин"
Бока,
друга награда

Земља у којој сам се родила је најлепша земља на свету.

Част ми је што живим у земљи Србији. Снага и моћ моје отаџбине је у људима који су у њој живели, који сада живе и који ће живети. Са поносом слушам приче старијих и читам историју моје земље. Народ моје земље је искрен и племенит.

Моја земља Србија је велика, али је ипак стала у моје мало срце.

Марко Илијевић,
ученик првог разреда ОШ "Жарко Зрењанин"
Бока,
друга награда

Част је имати млађе,
сестру и брата,
част је када те пред школом
чекају они и тата!
Част ми је када ја учим
ћирилицу млађу секу и брата!
Највећа част је када
отварам школска врата!

Виктор Ситаш,
ученик првог разреда ОШ "Жарко Зрењанин"
Бока,
друга награда

Моја је мама
негде на небу.
Учитељица каже
да анђели постоје,
да нас чувају и да нас воле.

Зато сам ја
храбар и јак
и хоћу да будем
најбољи дечак!

Срђан Тодоров,
ученик првог разреда ОШ "Жарко Зрењанин"
Бока,
трећа награда

Ја сам Срђан,
по вери хришћанин
и православац.
Мој најбољи друг је
Норби, католик.
Он је католик и
у улици мојој
Најбољи лик!
Заједно коринђамо,
заједно фарбамо јаја
и све делимо!
Сваком новом дану
заједно се веселимо.

Марина Субић,
ученица првог разр. ОШ "Жарко Зрењанин"
Бока,
трећа награда

Ја сам, када сам
у први разред пошла,
сваки дан плакала!
Плакала је и мама!
Част ми је рећи
да сада у школу долазим
насмејана, сама!
Све лепо научим,
учитељицу и школу волим.
Ја сам срећна
и поносна је мама!

Александар Милосављев,
ученик првог разреда ОШ "Жарко Зрењанин"
Бока,
трећа награда

СВЕТОМ САВИ
Учио сам да си Ти
подизао прве школе.
Знам да те сви воле!
Људи причају да ће
у малим селима угасити школе.
Моли Те, свети оче,
ђак првак:
Сачувај школе, желимо светло,
а не мрак!

Неда Драгојловић,
ученица VII₁ ОШ "Прота Матеја Ненадовић"
Бранковина,
прва награда

Све што је лепо у речима чувам
Песмом ушушканом у раст
Песма о речима није само песма
Бити песник велика је част
Здравицу дижем у част лепе речи
У част људском роду
У част поштења, рада, лепе мисли...
У част оних који граде мир и слободу

Част је кад у себи ја доброту носим
Живећу часно и све ћу да имам
И чистоту рађања истине
И лепоту у душу што примам

Ја честитост чувам и топлином својом
Песмом и речима ушушканим у раст
Бити Вук Караџић, Десанка, Тесла...
Бити добар човек велика је част

Никола Боровчанин

ученик V₁ ОШ "Васа Чарапић"

Бели Поток,

друга награда

У нека давна времена живеше људи бистрога ума и племените душе. Лутали годинама по различитим крајевима, тражећи место за свој дом. Кад дођоше до велике реке, решише да ту и остану. Подигоше своје куће, направише своје село и изродише великобројно и здраво потомство. Изабраше себи и краља по имену Разум. Добише и веру, језик и писмо. И тако настаде народ. Беше надалеко познат по својој честитости и мудрости.

Време је пролазило. Живот им беше богат. Али све што је добро, привуче и завидне људе. Из врло удаљених крајева, где су владале неслога и мржња, а краљица им била Завист, кренуше да нападају овај народ. Рушили им куће, отимали децу, палили књиге. Но, народ беше храбар и неустрашив. Зато Завист реши да убије Разум. Тако и би... Народ оста без краља те одлучи да власт припадне његовој жени. Она се звала Част. Имала је ћерку Слободу и сина Живот. И уместо да без Разума народ пропадне, они су

са Часте постали још јачи. Част је владала поштено и достојанствено. Била је скромна, искрена и праведна. Кћерка јој је у свему помагала. Слобода је била најлепша девојка на свету и вољена у народу.

Завист, већ бесна, покуша да убије Част, али без успеха. Затим покуша да отме Слободу, али је она била неухватљива. Народ их је добро чувао, баш као што се чува највећи завет предака. Но, Завист није мировала. Тражила је пут до зла. Тако наговори Живот да се одрекне мајке и сестре, добијајући за узврат обећање-вечну славу и власт. Живот је поверовао. На превару затвори Част и Слободу у кутију заборављавања. Постаде краљ. Народ се уплаши новог краља, јер Живот без Часте и Слободе је живот са страхом. Тада су истина и нада далеко, а туга и зло прве комшије.

Завист је имала ћерку Лаж, која се, по наговору мајке, уда за краља. Уз њу Живот постаде још суровији, а народ несрећнији. Живот и Лаж добише кћерку Превару и сина Заборављавања. Дођоше још црњи дани. Народ је пропадао сваким даном све више. Од разумног, часног и слободног, остаде само преварени народ. И – заборављен...

Не прође много, а Завист одлучи да оде одатле, јер више није имала на чему да им

завиди. Са њом одоше и кћерка Лаж и унука Превара јер им је, овакав Живот досадио.

Кад је краљ остао сам, са сином Заборавом, осети неизмерну тугу и покајање за оно што је учинио своме народу, те паде у постељу. Син се сажали над својим оцем, те одлучи да нађе кутију заборава. Није је било тешко наћи, била је на путу, забрављена... Обрадовао се, али ју је узалуд покушавао отворити. Седео је тужан данима поред очеве постеље, надајући се да ће неким чудом оздравити. Једнога дана виде га мали дечак златне косе и упита га: "Познајеш ли ти Част и Слободу?" "Не, ја сам се родио после њих", одговори Заборав, "али их познаје мој отац Живот". "Слушај ме добро", рече златокоси, "ако желиш да Живот оздрави, мораш испунити три задатка. Тако ће се кутија заборава отворити.

Први задатак: Учини да Живот заувек заборава на Завист, Лаж и Превару!

Други задатак Врати народу Част и Слободу!

Трећи задатак: "Не дозволи да се језик твога народа заборава!"

Заборав све тако учини, па се Живот изнова пробуди. Уз њега су и Част и Слобода жевеле дуго и срећно. Живе и данас, али их треба чувати од кутије заборава...

Ана Стевановић,
ученица VII₅ ОШ "Јелена Ћетковић"
Београд,
друга награда

Или је имаш или је немаш.
Без ње не можеш да живиш,
Као вода је, а није вода.

Она постоји у сваком од нас.
Неко је има више, неко мање.
Неко је чува само за себе,
а неко је даје и захтева од других.
Али, са њом мораш бити опрезан,
јер ко не уме да је покаже на прави начин,
тај је изгубио све.

Јунаци су познати по њој.
Ако је нема или је погази
није више јунак.

Неки је препознају и у себи и у другима,
Тада јој је друго име доброта и искреност,
а неки је присвајају само за себе,
и тада се зове лицемерје и себичност.

Добијемо зрнце ње кад се родимо.
Временом, ако је гајимо, она расте у нама.
Неопходна је као и љубав.

Не можеш је купити, нити продати.
Не можеш је поклонити нити створити.
Не можеш је позајмити, нити усвојити.
Можеш је само имати и чувати,
или погазити и изгубити.
Човек без ње је као небо без сунца!
Шта је то?
Одгонетка: **Част**

Наталија Вукашиновић,
ученица V₃ ОШ "Краљ Александар Први"
Горњи Милановац,
трећа награда

Било је то давно... Част је нешто што, по мом мишљењу, никада не може избледети.

Моја прабака Борика и прадека Чедомир имали су сина Жарка, оца моје маме, који је у то време био десетогодишњак. Тада је био Други светски рат. Мог прадеку Чедомира је непријатељска војска заробила и одвела у Немачку. Били су то тешки дани за моју прабаку Борику и њеног сина Жарка. Имали су једну краву, две овце, кокошке и нешто мало обрадиве земље.

Пролазиле су недеље, месеци и године. Сваки дан су се њих двоје будили у нади да ће се тог дана Чедомир вратити из рата. Били су јако сиромашни, тако да су прабаки стално говорили да се прадека никада неће вратити, а да јој је боље да се уда за неког другог човека, како би њен син имао лепше детињство. Она

их није слушала, већ је чекала да се њен муж врати.

Након десет година дугог чекања, испред куће су се зауставила кола. Била су велика и црна, и као да су наглашавала смртни исход и несрећу. Али напротив, из њих је изашао прадека Чедомир. Моја прабака није могла да верује. Иза ње је ишао и деда Жарко, тада већ леп младић – двадесетогодишњак.

Када га је његов отац видео, рекао му је: "Добар дан, младићу. Знамо ли се? Јако сте ми познати." "То сам ја, тата, твој син! Зар ме не препознајеш?", рекао је деда Жарко.

Прадека ништа није рекао, само га је снажно загрлио.

Мој дека је у осмој деценији живота, иако тако не изгледа, упркос свему што је прошао у животу. Јако сам поносна на своју прабаку, која је успела да сачува своју част, тиме што је дугих десет година чекала свог изабраника, мог прадеку Чедомира.

Марија Маринковић,
ученица VI₁ ОШ" Бора Радић"
Баваниште,
трећа награда

Част се не купује новцем. Сваки је човек једини чувар своје части. Част се не може одузети, она се може само игубити.

Част ми је што сам дете својих родитеља, најпре моје мајке, која се бори да болесни људи оздраве, и живе дуже и срећније.

Част ми је што сам дошла на овај свет и добила име Марија по Богородици Дјеви, што имам храбре претке, чувене по својој праведности, племенитости, срдачности и знању. Нижу се њихова имена од: Стефана, Саве, Лазара, Марка, Николе, Вука... Њихова дела нас обавезују да часно закорачимо у будућност.

Част ми је што сам Српкиња, православка, што потичем из чисте вере, којом се поносим и о којој могу дуго причати с љубављу.

Част ми је што имам ветар, сунце и воду и што имам Бога који је то створио. Баш као што каже једна изрека: "Част ти не доноси одело којим се заодеваш, него, пре свега, ум и честитост срца."

Част је узвишена особина са којом можемо бити свуда поштовани и због које ћемо увек остати запамћени. Многима су пуна уста речи част, али дела, дела најбоље, најверније и најтрајније носе и чувају част.

Милена Марковић,
уч. седмог разреда ОШ "Краљ Александар I"
Пожаревац,
трећа награда

Преко пространих ливада цветних
преко планина снежних, врлетних
кроз шуму коју поток пресеца
ка школи журе нека деца.

То су мали ђаци – пешаци
што километре свакодневно газе
гладни су знања, румених лица
весело прелазе утабане стазе.
Понегде има више деце
па песма и прича пут прекрати
а неко дете путује само
и само га стари Жућа прати.

Не могу спречити те малишане
да свакодневно уче марљиво
ни мећаве снежне што леде све живо
ни мрак ни вучје крзно сиво.

У школи се стара бубњара жари
учитељица се доброћудно смеши
па школски сати брзо пролете
и километри нису им тешки.

Наташа Мајкић,
ученица III₄ Хемијско-медицинске школе
Вршац,
прва награда

Тих година, сваког потомка,
славила је цела Книнска долина.
Биле су то ноћи пуне шале, песме и радости.
Али, одједном, зла крв од давнина
проузроковала је рат.
Дете теже схвата
кад му кажеш: "Ево рата"
све док не види и сам,
а онда схвата.
У три сата ујутру,
закуцали су на једна врата,
два човека са два аутомата,
питали су Николу,
где му је тата и
да ли има старијег брата.
Никола, који је у рукама држао бојицу,
једва чујно, рекао је да има двојицу.
Узевши све што му треба за полазак,
чуо је од Николе:
"Тата, волим те до неба"

"Ех, да су тада знали,
ех, да су тада мало више Частии имали,
можда тада невинии не би страдали."
Зар је мржња почела свима да прија,
шта је са временом када смо се знали
сви заједно искрено смејати!
Никола, од десет година дете,
слушао је како један другом прете,
гледао је бајонете како свуда лете и
није знао који их туку
а који их бране.
Рекли су му да да је морало да плане,
да памте дане рата,
јер овде се крве још од четрдесет прве.
Говорили су да не могу да се воле,
а да се истом Богу не моле
и да један другог свом Богу
неће примолит,
да ће лакше један другом крв пролит.
"Ех да су тада знали,
ех, да су тада мало више части имали,
можда тада невинии не би страдали."
Дарко и Никола били су као два брата
и то треба остати тако
и опет ће све бити исто
кад зло прође,
мржњу су посејали стари,
све је то због Крста.
Никола се крстио са три прста,

а Дарко целом шаком.

Никола га није вређао зато што
не слави славу и што пали белу свећу,
а онда су ушли у деведесет трећу,
када је Никола чуо да Даркови крећу.
Дарко му је рекао да има једно штене;
да његови говоре да мора да се крене
и да му оставља то штене
да га се сећа.

Ту где су стављали замке за врапце и славује,
сад им неко други судбину кује.

Нек' свако чује,
другарство убити неће,
ма колико да их мржњом трује.

"Ех, да су тада знали,
ех, да су тада мало више Чести имали,
можда тада невини не би страдали."

Николиног тате није било пар месеци,
у пет ујутру почели су тући.

Деведесет пете летеле су ракете,
лоше вести стижу,
цело село се спрема,
формирају колоне,
само жене и децу да склоне,
а деца вриште.

Никола је видео колону, дугу као река,
као да је неко рекао да мора тако,
крнули су полако,
нема оног ко није плакао,

није лако оставити родни крај тек тако.
Избеглица море,
све их исте бриге море.
Туга љута, старе и изнемогле,
што умру,
оставе крај пута.
Прва колона војника већина
је била рањеника.
"Ех, да су тада знали,
ех, да су тада мало више Частии имали,
можда тада невинии не би страдали."
У Петровцу, видели су авионе,
гађају колоне, стаде један војни камион,
непознати човек каже да
иде и он за Бања Луку,
пружише му руку.
У дајцу, пар војника,
једноме се ране гноје,
каже смрти се не боје,
каже само да пронађу своје.
Од Бања Луке ишли су до Раче,
те ноћи најтеже је било кроз
Коридор проћи,
ма ваљда ће моћи живи до Србије доћи.
А кроз Брчко, свега један војни камион у
колони,
одједном кренуше тромбони.
Један од војника викну: "Гони, гађају нас",
човек угаси светло и даде гас.

По мрклом мраку
избегоше смрт за длаку.
"Ех, да су тада знали,
ех, да су тада мало више Частии имали,
можда тада невинии
не би страдали."
Ново јутро је на Дрини, далеко од Раче.
Николино срце куца све јаче и јаче.
Тог јутра по први пут чуо је и татин глас.
Кренули су пут Београда,
далеко од родног Книна.
Од тог дана, Београд је
Николу примио као сина.

П.С. "Уосталом, браћо, све што је честито,
што је дично, што је праведно, што је невино,
што је љубазно, што је на добру гласу и
све што је крепосно и хвале вриједно,
то нека буде садржај ваших мисли (Фил.4.8)

Марија Недић,
ученица II₄ ПБШ "Димитрије Давидовић"
Земун,
друга награда

Боље је част заслужити, а не имати је, него имати је, а не заслужити је.

Част је део бити овог народа на брдовитом Балкану, исклесаног из камена, задојеног водом бистрих планинских река и оденутог у лепоту наших равница, шума и гора.

Част је бити део историје, потомак Душана Силног, Кнеза Лазара, Црног Ђорђа и умних краљева наших.

Част одајем славним војсковођама Путнику и Мишићу, голготама нашим, Косову равном, проклетој Албанији, Солунском фронту, Церу и Дрини.

Све части пријатељима нашим, Грчкој, Француској и Русији славној.

Част српском сељаку, ратнику без порока, нежном и великодушном, опанку, шињелу и шајкачи.

Часно је рећи да се памет овде рађа, да је светом пронеше Тесла, Пупин, Мика Алас и Милева Ајнштајн.

Част Богу и нашој православној вери која нас учи да волимо и праштамо, да би и нама били опроштени греси.

Част молитви за срећу и здравље и благостање народа.

Част људима који се одрекоше овоземаљског живота:

Част је читати: Иву Андрића, Милована Глишића, Лазу Лазаревића, Стевана Сремца, Бранислава Нушића... Рецитовати стихове: Ђуре Јакшића, Војислава Илића, Десанке Максимовић, Змаја...

Част свим нашим учитељима, професорима и академицима, њиховој професији и знању које нам несебично преносе.

Част свим нашим прецима који наше име славом оденуше. Част и поколењима која ће наше име тек пронети и славом овековечити.

Част свакој мајци која нас је родила, отхранила, и извела на пут. Српкињи, сељанки, владарки, монахињи и супрузи. Част мајци Србији, која нас изнедри и оваквима створи.

Часно јој име кроз свет носили и њом се поносили!

Оља Видовић,
ученица III₁ Средње економске школе
Сомбор,
друга награда

Чврста и мирна к'о слово јој прво,
Висока и лепа к'о најлепше дрво.
Реч наизглед лака – четири слова,
А читав живот учити се мора.
Рече ми деда, док са мном прича:
"Ја је још учим, а стари сам чича".
А јој, људи, све ме то мучи,
Из које књиге та част се учи?
Странице листам, у књиге гледам,
Па онда опет уз деду седам:
"Реци ми, деда, моли те Оља,
која је књига за част најбоља".
Трепери деда, све смех га гуши,
Црвено лице, црвене уши.
Од смеха силног све сузе брише:
"Нема те књиге у којој то пише!"

Ана Цурк,

ученица другог разреда Гимназије "Бора
Станковић"

Ниш,

друга награда

Сви ми смо одрази својих поступака, одблесци онога што смо чинили и што чинимо. Ма колики пут прешли, и без обзира на то са каквим се препрекама суочавамо, не можемо да изађемо ни корак изван себе, и потпуно сами морамо понети терете својих дела. На крају сви сносимо сопствени део одговорности.

Свака, па и најмања, наизглед безначајна неисправна ствар коју направимо, додаје још по који грам на све веће товаре. Оно чега треба код себе највише да се плашимо и против чега треба да се боримо су: непоштење, пакост, љубомора, бешчасће...

Многи су се ослањали на снагу, и уверени да су довољно јаки да издрже, чинили свој терет све тежим, док на крају нису поклекли под њим. Леђа су можда чврста, срце може бити тврдо, али терет је увек тежи. Он тера рамена да се сагну, колена да се повију, главу да клоне... Онај ко није довољно јак да одоли искушењу, неће моћи ни да се избори са последицама, теговима на сопственој души.

Данас, нажалост, има мало оних који могу да корачају с лакоћом, да потрче, да подигну поглед и без стида погледају некеме у очи. Поступци који нам обезбеђују да будемо мирне савести уједно нам омогућавају и слободу. Потпуна слобода је када смо слободни пред самим собом, када смо задовољни чистотом својих мисли, када се осврћемо да бисмо још једном видели лепоту, а не да бисмо некога проверавали. Зашто живети у страху да ће се наша недела открити? Чак и да никада не буду обелодањена, да успемо да обманемо све друге, себе никада не можемо преварити.

Уз сазнање да смо учинили нешто лоше, савест не може бити мирна. То спокојство и слободу нам пружа част. Част је сасвим једноставна и чиста, тражи само људскост и доброту, а даје преко потребну лакоћу и мир.

Треба да останемо чисти пред собом и пред другима, да без потешкоћа и срама можемо рећи: „Да, то су моји поступци, моја дела, то сам ја!“. Старост можемо дочекати погурени под теретом који леђа једва могу да издрже, или уморни од борбе са сопственим слабостима, али честити и поносити.

Подигнимо главе, гледајмо у висине... Часни људи су усправни!

Душица Антић,
ученица I₆ Хемијско-медицинске школе
Вршац,
трећа награда

Мислила сам да ће мој одлазак у библиотеку бити уобичајен. Понела сам све књиге које сам позајмила пре месец дана. Увек сам се трудила да их враћам на време. Поздравила сам библиотекарку која ми је рекла: "Значи, враћаш ове три књиге, а четврту задржаваш". "Не, враћам све четири". Онда сам заћутала и застидела се што сам нехотице обманула библиотекарку.

Желела сам да своју омиљену књигу одмах вратим, али сам у исто време одлучила да је још неко време задржим. Сакрила сам је у полицу са књигама, заглавила је међу остале, да ме не би стално подсећала на мој нечасни поступак.

Ноћи су биле дуге. Сањала сам корице књиге коју сам задржала. Затрпавали су ме листови, исмевали ме, говорили да сам нечасно поступила. Ја сам плакала, бранила се и чврсто држала истргнуте листове у руци.

Буђење ме је једног дана ослободило. Обукла сам своју топлу, шушкаву јакну, узела књигу и утрчала у библиотеку.

"Значи вр **ћ** **ш** књигу за коју те нисмо задужили. Ти си једна фина девојчица." Угурала сам јој књигу у руке и истрчала напоље. Сузе су ми клизиле и пекле ми образе.

Желим да спавам, да дишем нормално, да се смејем, да се будим радосна, спокојна. Руке су ми биле празне а срце пуно. Коначно сам слободна, чиста срца пред собом и то је довољно да опет будем срећна. Поносна сам на себе, али не знам да ли сам потпуно часна.

Схватила сам да се част не може украсти ни купити, али се може заслужити.

Свако од нас треба да је достојанствено носи.

Тања Илић,

ученица првог разреда гимназије, Песничке
радионица Народне библиотеке "Детко
Петров"

Димитровград,
трећа награда

Говориш, а изговорене речи беже,
губе се и нестају,
сакривају се у сивило простора
и душа...
Пишем,
и ту сам жива и моћна,
јер само написана реч
вечни живот има,
само се она памти и слави,
само се њен траг у души види,
само се гласови њени надалеко чују...
И зато љубим ово бело лице што се
хартија зове;
зато упирем поглед очију својих
у ове туђе, а опет моје
црне очи што свечано сјаје...
Ја јесам ратар, вечности орач.
Мој алат није плуг што земљу кида,

а ипак су моје црне бразде, мастилом
обучене,
много дубље но што би могла
било која мотика да направи!
И зато орем ову белу њиву,
и благосиљам земљу ову
и зато сејем зрневље ово!
Зрно по зрно
семе словенско,
пшеница Савина,
белица Вукова,
насушни хлеб мој, дедова мојих
и деце моје!
Хајде, клијај, семе свето,
букни, расцветај се
у најлепши цвет –
у реч, у причу, у живот, у вечност!
Хајде расти, чудна биљко,
мирисом својим пронеси
славу народа мог!
О, књиго, светињо,
ти чуваш вечност
између корица својих,
а опет не знаш за границе,
ти знаш да смо били,
да јесмо и да ће нас бити,
ти знаш да док живи језик
и народ биће жив!
Мој народ, моји дедови,

деца моја...
О, слушкињо и господарице,
твоја су чеда једине
црне мрље које се воле,
Љ као љубав,
И као истина,
Ћ као ћирилица вечна!
Ти знаш и памтиш
наша имена,
наше славе,
наше битке,
наше грехе,
наше врхове и падове,
ти се сећаш
нашег смеха и суза наших,
ти познајеш укус проје и погаче,
у окриљима избразданог мрака
од твојих расплетених коса,
ти чуваш светлост -наше писмо,
наш језик – наш понос!

Дијана Перић,
ученица I₅ ПБШ "Димитрије Давидовић"
Земун,
трећа награда

На питање шта је част добијала сам различите одговоре. Некада су били чудни и нисам могла да их схватим.

Код ове, наизглед кратке речи, увек ме је збуњивала тежина коју носи, а ја је не разумем.

"Часно је живео", "пораз, али частан", часно, часно... Признајем, ни сада не знам све о томе. Да не бих грешила увек се водим примером, а њих је доста.

У комшилуку моје баке живи доброћудна старица. Њено лице је изборано, а њен осмех топао. Руке су меке, старачке, са траговима тешког рада и времена у ком је живела. Време ни мало лако. Други светски рат.

То вече је тихо и сетно испричала свој живот.

Када је букнуо рат она је већ била удата жена и имала је једног сина. Муж је убрзо био мобилисан, а она, син, мужевљеви и њени родитељи, често су били у бегу.

Крај рата је дочекала са сином. Родитељи и свекрва убијени, а свекар умро у логору.

Чекала је да се врати њен муж. Није се вратио. Остао је на неком фронту.

Тугу је потиснула и наставила да ради и чува сина. Радила је све што је могла. Прала је веш, напасала стоку, брала воће... Никад сасвим сита.

Увече сину Милану да комад хлеба и шољу тек помуженог млека, а он, преморен, заспи са залогојем у устима.

Запослила се у некој фабрици намештаја, завршила курс и постала мајстор.

Сада је већ лакше. Хране је довољно, Милан иде у школу лепо обучен.

Имала је неколико прилика за брак, али није желела да се уда. Помирила се са својом судбином.

Њен живот је био тежак али чист, без мрља. Не би могла да поднесе шапутања и оговарања.

Милан је порастао, отишао у град и запослио се. Оженио се и има двоје деце, "бакине златне јабуке". Често долазе. Поправили су јој кућу. Хтели су да јој направе нову, већу. Није хтела. Та мала трошна кућа саткана је од сећања на љубав, срећу, тугу.

Бака каже да су њене сузе чисте као бисери.

Она је часна жена.

Почињем да схватам значење речи част.

А мама каже да је боља часна двојка, него нечасна петица.

Сада ми је скоро сасвим јасно. Дивно је бити частан.

Миљан Арсенијевић, ученик првог разреда
Српске допунске школе
Париз, Француска
похвала

...У редовној школи, сви који смо однекуд досељени, требало је да представљамо своју земљу. Ја сам одређен да представљам моју Србију. У мојој школи има само још два Србина. И сви смо били срећни што ће се чути о нашој Србији. Имао сам трему. Али сам се сетио да смо у Српској допунској школи научили песму о Светом Сави. И одмах ми је лакнуло. Трема је ипак била велика. Ја тако мали, а моја Србија велика. Морам да будем поносан, да подигнем главу и одрецитујем ту лепу песму. Нек' сви знају да сам Србин. Частан и поносан.

Мама ми је набавила народну ношњу. И шајкачу, као дедина. Имао сам и опанке и шарене вунене чарапе.

На дан прославе, када сам се попео на бину, осећао сам се као да лебдим изнад моје Србије, поносан што је баш ја представљам...

Лана Булатовић,
ученица VII₅ ОШ "Октиоих"
Подгорица, Црна Гора
похвала

У нашем селу, као по неком неписаном правилу, људи су се најчешће окупљали у дједовој кући. Тамо би, уз цигарету и чашицу ракије, разговарали до касно у ноћ.

Али у дједову кућу се није долазило само по чашицу разговора. Од њега се увијек тражио савјет: када се женило и удавало, сијало и косило, када се судило и разводило, када се мирило. За дједа не знам, али ја сам била поносна када би се послјије оног: "Шта ти о томе мислиш Богдане?" чуло: "Мудро збориш, та ти ваља." И свака његова ријеч била је испоштована.

Љубав коју сам осјећала према најбољем дједици на свијету, послјије његове смрти, пренела сам на сељане. Тако да шест година након сахране ја истим жаром љубим сваки камен и сваку травку овог села, у ком је он живео и све ове уморне сељаке који скидају капу кад ме виде, поздрављајући ме јер сам Богданова унука.

У тим тренуцима срце ми снажно залупа при помисли на вољену старину, јер је мени припала част да се по њему казујем.

Николина Живанић,
ученица VII₁ ОШ "Јован Поповић"
Сремска Митровица,
похвала

Част ми је
што сам Српкиња
и што сам православка.

Част ми је
што се кртим са три прста
и помињем и Оца и Сина и Светога духа.

Част ми је
што пишем ћирилицом
и настављам путем Светосавља

Част ми је
што носим презиме својих предака
што славим Јована Крститеља.

Част ми је
што волим и праштам,
што као и Он могу да кажем:
"Опрости им, Оче, не знају шта чине"

Тања Видовић,
ученица VI₃ ОШ "Десанка Максимовић"
Станари, Република Српска
похвала

...Част и понос купит' се не могу,
то се стиче, хвала драгом Богу,
зато, људи, живите поштено,
за сва добра биће вам враћено...

Милутин Вујић,
ученик петог разреда ОШ "Здравко
Јовановић"
Поћута,
похвала

...Прадеда мој, Милутин, домаћин,
И жена му Даринка, прабаба моја,
На небеској њиви стоје и к'о да зборе:
"Част је кад поштујеш корене своје!"

Лука Латковић,
ученик III₁ ОШ "Ђура Јакшић"
Бока,
похвала

Част је бити пилот,
част је бити лекар,
част је бити херој,
или апотекар.

Част је љубав дати,
препливати мора, реке,
ал' највећа част је
бити унук мога деке.

Јован Мариновић,
ученик шестог разреда ОШ "Српски орлови"
Јоханесбург,
похвала

...Част ми је бити Србин у далеком свету,
славити своју крсну славу, говорити српски
језик и писати ћирилицу...

Василије Марковић-Дунић,
ученик ОШ "Милан Вуковић"
Херцег Нови, Црна Гора
похвала

...Не постоји, мислим, ни један појам који се не може изразити српским језиком и описати ћирилицом. Користећи стране речи уместо наших, пишући латиницом, ми газимо успомену на наше претке и све њихове напоре да опстанемо као народ, газимо нашу част, одричемо се наше вере, наших крсних слава и приклањамо се онима чији смо језик преузели, а с језиком и туђу историју, туђу веру...

Наш грех је утолико већи што смо за савременика имали светионик на пучини искушења, доброг пастира у најтежим временима, скромног Патријарха Павла, "малог човека великих мисли", који је речима и делом позивао своју духовну децу, цео српски народ, да се, ма колико тешко било, не одриче крста и три прста, крсне славе, части, свете земље косовске и ћирилице.

Лазар Миловановић,
ученик П₂ ОШ "Милутин и Драгиња
Тодоровић"
Крагујевац,
похвала

...Ја мислим да реч част потиче од Бога. Ко би други измислио част?

Част је похвала човеку ако је човек. Човек треба да се труди да по својој доброти личи на Бога.

Ја волим када ми тата каже онда кад добијем петицу, или када чувам сестру Јелену: "Лазо, свака ти част!"

Кристина Мушић,

ученица Српске недељне школе "Вук
Караџић" при Саборном Храму
Великомученика Георгија
Кабрамата, Аустралија,
похвала

Зовем се Кристина Мушић, рођена сам у Аустралији, имам осам година, идем у Српску недељну школу "Вук Караџић" и то ми је велика Част.

Част ми је да моји другови и ја имамо прилику да научимо да пишемо ћирилицу, српско писмо.

Велика ми је част када моји другови из Српске школе и ја, после наставе, одемо у Храм Светога Великомученика Георгија да палимо свеће и примимо свету причест за срећу и здравље свих нас.

Када одем код Баке и Деде да заједно прославим нашу Крсну Славу, Светога Георгија, велика ми је Част када мене, овако малу, прозову да читам ОЧЕ НАШ.

Још сам мала и не разумијем најбоље шта ријеч част све може да значи, али се надам да ћу, уз помоћ родитеља, деде, баке и остале родбине и Српске недељне школе, научити много о части, Цркви и српским обичајима.

Михаило Симић
једанаест година
Кристијансенд, Норвешка,
похвала

Част је кад се бориш за своју земљу.

Част је кад можеш да певаш "Боже правде".

Част је кад се много трудиш и онда добијеш добру оцену у школи.

Част је кад урадиш нешто корисно у кући и онда добијеш похвале и поклон који си дуго прижељкивао.

Част је да помогнеш другоме, и кад није нимало лако.

Али највећа част за мене је да могу да говорим српски језик у туђој земљи и да могу да идем у Српску цркву у туђој земљи.

Милица Симоновић,
ученица другог разреда ОШ "Мачевић"
Мачевић, Румунија
похвала

Ово је моја мама. Њу је нацртао мој друг Даре. Он каже да му је част што је она његова учитељица. Желео би још дуго да буде са њом, ал' се стиди да то и њој каже

Александар Станков

ученик трећег разреда Гимназије "Доситеј
Обрадовић"

Темишвар, Румунија

похвала

Да вам кажем ко сам, мени је част.

Зовем се Саша и нисам нека власт.

Ал' иако нисам, пољубац шаљем у
највећу сласт,

И још вас молим, јер сам мали, нађите
риму,

биће ми част.

Хелена Чукић,

ученица VII₂ ОШ "Октоих"

Подгорица, Црна Гора

похвала

...У нашој земљи част је увијек била везана
с поштењем и достојанством. Није се часним
могао назвати онај ко није поштен. У народу
се увијек говорило о образу када се говорило
о части...

Ана Банчов,

ученица Јо Гимназије и економске школе
"Бранко Радичевић"

Ковин,

...Не плаши ме недостатак материјалног,
већ часног које треба да поседује сваки човек.
Кад би част била свакоме на првом месту,
живот би био као сунчани дан...

Јелена Бранковић

ученица IV₅ Ваљевске гимназије
Ваљево

...Част и нечасни виде..

Миланка Гавриловић,

ученица VIII₂ ОШ "Краљ Александар Први"
Горњи Милановац

...Ако живимо часно, радосно кличући
Господу, благослов Божији биће на нама и
"ништа нам неће недостајати". Гледаћемо
лице Божије и нећемо се постидети заувек..

Стефан Гаљак

ученик Гимназије Рашка

Рашка

...Част је с чашћу живети и рођен бити да
само једно ствараш – част трајања...

Драган Глумац

ученик П₁ Средње економске школе

Сомбор

...Шта је новац наспрам части?
Част се не може купити нити украсти.
Стиче се дуго, а изгуби лако,
а било би добро да је има свако...

Филип Димитријевић,

ученик VIII₂ ОШ "Васа Чарапић"

Бели Поток

...Човек је загазио међу речи...
Као да ступа у ноћ
у којој се изнова тражи, лутајући по
тамаи
не препознајући ни свој глас ни одјек...
Мора наћи пут што води ка светлости,
ка речи што учи праву реч да каже...

Ана Драгојловић,
ученица ОШ "Прота Матеја Ненадовић"
Бранковина

...Част је поштење
У сваком трену
Светлост у оку
Песма у души
Част је љубав права
Искра доброте
Искра честитости
То је нада за спас
Свакога човека...

Иван Ђурђевић,
ученик IV₁ Средње школе Крупањ
Крупањ

...Ако хоћемо да променимо свет у коме живимо, морамо почети од себе. Ходајмо путем части да бисмо имали мирну савест и чист образ. Свет не могу побољшати среброљупци, безосећајни и лажови, већ само људи који се поштеним радом залажу за напредак човечанства...

Катарина Живановић,
ученица III₃ Средње школе Крупањ
Крупањ

...Не дозволи да твој образ поцрвени, да речи непријатеља дотакну твоје срце; никада не поклекни пред новим искушењем.

Овде где се част назире као избледела сенка, где "брат удара на брата". где је црква само једна грађевина више, мораш издржати!..

Владимир Крстић,
ученик III₁ МШ " Надежда Петровић"
Земун

...Погледајте у земљу, ја тамо видим кости наших предака, над којима су темељи наших кућа саграђени. Погледајте у сунце, небеску силу која даје живот целој планети. Погледајте у звезде хиљаде неостварених циљева, удаљених хиљадама светлосних година, који чекају да буду остварени. Погледајте у огледало, шта видите тамо?...

Јефимија Коцић,
ученица III₃ Гимназије "Бора Станковић"
и III г Уметничке школе у Нишу
Ниш

...А Светосавско, Доситејево и Вуково се
мери вечношћу, пламтећи изнад истока и
запада...

Наталија Коцић,
ученица I₃ Гимназије "Бора Станковић"
Ниш

...Покидане нити,
Покидано време,
Изгубљена част и поштење,
Обале нам голе...
Набујале реке –
Не би ли срам спрале,
Крвав камен темељац умиле,
Не би ли без срама
Ужичко коло и Моравац засвирале.
Србија нам јечи, вирови је боле,
Поцепани скути...
Изгубљени путеи.
Ко ће кућне прагове да јој врати?...

Дејан Лескур,
ученик IV₁ Срење економске школе
Сомбор

...Частан човек је доследан себи и својим уверењима. Данас је мало часних људи, али има их! То су људи који имају храбрости да буду истинити, искрени и спремни да за то плате огромну цену...

Дејан Марковић,
ученик IV₄ Гимназије Ивањица
Ивањица

...Што нас је више часних, то је теже чизми да нас гази...

Клара Мијатовић,
ученица VII₃ ОШ "Иван Горан Ковачић"
Београд

...Част је ореол људске душе.
Најчаснија дужност је волети, а највећа част бранити свој народ и родну груду...

Вања Милић,
ученик П₁ Средње економске школе
Сомбор

...Част ти даје оно право
да у очи свима гледаш,
част остаје иза тебе
и кад живот Богу предаш...

Михајло Мишковић,
ученик V₂ ОШ "Раде Кончар"
Земун

...Родитељи су ми објаснили да сваким својим поступком чувам своју част. Ако увек говорим истину, ако никада не изневерим породицу и пријатеље, ако поштујем старије, ако волим свој дом, свој град и своју земљу, мислим да сам сачувао своју част.

Нисам сигуран да сам у потпуности разумео значење ове речи, али се надам да никада нећу изгубити своју част...

Јелена Новаковић,
ученица I₅ Гимназије "Вељко Петровић"
Сомбор

..."Мирослављево јеванђеље", писано ћирилицом још у дванаестом веку, је једна од најлепших рукописних књига света и треба да будемо поносни што потиче из нашег народа...

Александра Рајић,
ученица VI₁ ОШ "Бора Радић"
Баваниште

...Част ми је што имам успешне родитеље, што знам да су све радили поштено и са великим трудом. Част ми је што имам храбре и племените претке. Част ми је што имам праве пријатеље са којима могу да поделим све моје тајне. Част ми је што имам брата који ме увек подржава и што је увек ту када ми је потребан.

Част ми је да пишем о части..

Милица Ресимовић,
ученица III₂ Гимназије Ивањица
Ивањица

...Част је моја ништа када сви се зброје,
али ја те молим да нам вратиш умље,
па да знају људи бар зашто постоје...

Александра Симић,
ученица III₅ Саобраћајно – техничке школе
Земун

...Ћирилица је наша част
Ћирилица је наше постојање!...

Теодора Соколов,
ученица другог разреда гимназије,
Песничка радионица Народне библиотеке
"Детко Петров"
Димитровград

...Питам се какво је волшебство и моћ да се
осећања опишу речима. Како се неухватљиве
мисли које шетају по мојој глави могу
ставити на папир и ту, на белом пољу, да
изгледају тако савршено и складно? Како се
нечији живот може сместити у књигу или
песму и да у тој књизи и у тој песми изгледа
тако целовит и јасан? Чудо је књига!

И данас, у 21. веку, постоје људи који не знају да читају и пишу, не знају да напишу своје име. Енглески језик се користи свуда у свету. Међутим, тај језик има своје мане. Енглеска слова се исто читају само приликом спеловања. Нека слова се и не читају. Зашто да записујем слово које се не чита?

Чудо је српски језик! Мој малени српски језик је савршенији од енглеског!...

Светлана Станимировић,
ученица III₁ Средње школе Крупањ
Крупањ

...За мене је част живот. Живот који живим у Србији, земљи Светог Саве, Милоша и Душана, цара Лазара, Вука, Андрића, земљи мојих предака и, надам се, мојих потомака...

Владимир Цулић,
ученик III₇ Хемијско – медицинске школе
Вршац

...Похађам средњу школу. Избегао сам као мали дечак. Нећу да кажем да ми је тешко, јер са својим родитељима и баком часно ходам својим новим градом. То је за срећу довољно...

САДРЖАЈ

ДАНИ ЋИРИЛИЦЕ.....	5
КОЛЕВКА.....	7
Милутин Вујић.....	8
Саво Смиљић.....	9
Теодора Јанић.....	10
Александар Ристић.....	11
Нађа Јовановић.....	12
Мала школа ћирилице Франкфурт.....	13
Сања Радуловић.....	14
Анђела Игић.....	16
Милош Ршумовић.....	17
Лука Булатовић.....	18
Јован Мариновић.....	19
Богдана Степановић.....	20
Даница Веселиновић.....	21
Вања Милић.....	22
Јелена Трудић.....	23
Катарина Ђорђевић.....	25
Даница Танацков.....	26
ЧАСТ.....	28
Марко Жунац.....	29
Јована Гађан.....	30
Марко Илијевић.....	31
Виктор Ситаш.....	32
Срђан Тодоров.....	33
Марина Субић.....	34
Александар Милосављевић.....	35

Неда Драгојловић.....	36
Никола Боровчанин.....	37
Ана Стевановић.....	40
Наталија Вукашиновић.....	42
Марија Маринковић.....	44
Милена Марковић.....	45
Наташа Мајкић.....	46
Марија Недић.....	51
Оља Видовић.....	53
Ана Цурк.....	54
Душица Антић.....	56
Тања Илић.....	58
Дијана Перић.....	61
Миљан Арсенијевић.....	63
Лана Булатовић.....	64
Николина Живанић.....	65
Тања Видовић.....	66
Милутин Вујић.....	66
Лука Латковић.....	67
Јован Мариновић.....	67
Василије Марковић-Дунић.....	68
Лазар Миловановић.....	69
Кристина Мушић.....	70
Михаило Симић.....	71
Милица Симоновић.....	72
Александар Станков.....	73
Хелена Чукић.....	73
Ана Банчов.....	74
Миланка Гавриловић.....	74

Стефан Гаљак.....	75
Драган Глумац.....	75
Ана Драгојловић.....	76
Иван Ђурђевић.....	76
Катарина Живановић.....	77
Владимир Крстић.....	77
Јефимија Коцић.....	78
Наталија Коцић.....	78
Дејан Лескур.....	79
Вања Милић.....	80
Михајло Мишковић.....	80
Јелена Новаковић.....	81
Александра Рајић.....	81
Милица Ресимовић.....	82
Александра Симић.....	82
Светлана Станимировић.....	83
Владимир Цулић.....	83
РЕЦЕНЗИЈА Миодраг Матицки.....	85
РЕЦЕНЗИЈА Љиљана М. Симић.....	87
САДРЖАЈ.....	88

ЗБОРНИК ДЕЧЈИХ РАДОВА
ДАНИ ЋИРИЛИЦЕ 2009/2010.

Издавач

КУД "АЦА ОБРАДОВИЋ" БАВАНИШТЕ
ОГРАНАК ВУКОВЕ ЗАДУЖБИНЕ
У БАВАНИШТУ

Баваниште, "Жарка Зрењанина" 3
тел. 013/751-080, 064 52 33 684
e-mail: danicirilice@gmail.com
www.cirilica.org.rs

За издаваче:

академик Видојко Јовић
Светислав Секулић

Рецензенти:

др Миодраг Матицки
Љиљана М. Симић

Прелом

Милош Некић

Корице

Драгица Биљић

Главни уредник

Вера Секулић

Тираж 2.000

Штампа

БИГ штампа Београд